

ДО ІСТОРІЇ СТВОРЕННЯ ТА ДІЯЛЬНОСТІ СІЧОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У ГАЛИЧИНІ (КІНЕЦЬ ХІХ – ПОЧАТОК ХХ ст.)

© Нагірняк А.Я., 2013

Проаналізовано феномен Українського січового руху у Галичині, зокрема прослідковано генезу цього громадсько-політичного напрямку від перших студентських “Січей” до формування українських Січових Стрільців на початку Першої світової війни.

In this paper, the administrative documentation and the processes of juridical reforms of the Armed Forces of UPR Directory in warfare are analyzed on the basis of study of the documents of the Central State Archive of Supreme Bodies of the Power Government of Ukraine, and works of the diaspora’s and modern Ukrainian historians.

Дослідження історії діяльності січових організацій посідає важливе місце в українській та діаспорній історіографії. Історики зосереджували переважно увагу на фактологічному матеріалі, що стосувався діяльності січових товариств і утворення Українських Січових Стрільців на початку ХХ ст. До того ж завдання полягає у тому, щоб показати феномен утворення національно-культурних товариств січового типу вже від 60-х рр. ХІХ ст., та прослідкувати основні напрями діяльності цих товариств до набуття ними форм гімнастично-спортивного характеру, а згодом і утворення на їх основі Українських Січових Стрільців.

Важливим чинником громадсько-політичного життя українців Галичини у 60-х рр. ХІХ ст. стала поява молодого покоління, переважно студентської молоді, яке пов’язувало майбутнє краю з національною традицією та з орієнтацією на основний масив українських земель – Наддніпрянську Україну.

Переважно ініціаторами таких взаємин виступали наддніпрянські громадівці. За підтримки цих сил у Львові також виникла “Громада”. О. Барвінський писав, що львівська “Громада” дбала “...щоби українсько-руська народна ідея охопила як найширші круги нашої спільноти”. Об’єднувальним центром для галицьких українців повинна була стати газета “Правда”.

Свого часу, коли М. Грушевський оцінював процеси, що відбулись в українському житті Галичини у 60-х рр. ХІХ ст., він відмітив, що зв’язки з наддніпрянцями у цей період привели до таких у галицькому суспільстві: наддніпрянські українці змінювали напрямок галицького українства на демократичний і передовий, одночасно це означало, що зв’язки із наддніпрянцями сприяли перевазі окремих демократичних елементів у самій Галичині над церковними і консервативними елементами. Відповідно, – зазначав М. Грушевський: “...для українців же зазбручанських, в тодішньому їх пригнобленню від усяких перепон і заборон, була Галичина наче вікном у свобідну далечінь українського розвою, що давало йому вихід навіть на випадок найбільших утисків з боку Росії”.

Галицькі громади охоплювали переважно молодь. Вони ставили перед собою просвітницькі завдання: розповсюджували власні видання, організували збір коштів і купівлю книжок, формували власні бібліотеки. Громади, однак, значного поширення у Галичині не набули.

Натомість на галицькому ґрунті визріла ідея утворення молодіжного товариства “Січ”. У середовищі західноукраїнської молоді Австро-Угорщини ця організація повинна була займатися насамперед культурно-просвітною діяльністю.

Перше студентське товариство “Січ” виникло у Львові у 1861 р. і діяло до 1863 р. Студенти-українці навчальних закладів Львова об’єдналися в організацію, члени якої демонстративно носили козацькі шапки, високі чоботи, вишивані сорочки, шаровари, гуцульські сардаки. Для того, щоб виділятися з оточення, молоді люди у народному вбранні відвідували лекції, з’являлися на вулицях, у публічних місцях, співали українських пісень, демонструючи в такий спосіб свої симпатії до

культури і мови рідного народу. Стихійне зародження патріотичного руху студентської молоді згодом набрало організованіших форм. Після розпаду у 1863 р. цього товариства частина студентів перейшла в інше студентське об'єднання – “Мета”, інша, продовжуючи навчання, згодом створила нове товариство у Відні [1].

Молодше покоління галицького політикуму було націлене на реальну працю, яка мислилась ним як рух на захист українського етносу, як просвіта широких верств населення і насамперед галицького селянства. Наслідком такого розвитку стало утворення молодіжних студентських організацій – товариства “Січ” у Відні і “Просвіта” – у Львові.

Діяльність українських студентів у столичному Відні мала загальноавстрійський резонанс. Тут проводились збори, влаштовувались вечірки, численні диспути на політичні теми, відзначення роковин Т.Г. Шевченка. Учасниками цих зібрань нерідко були молоді представники інших народів Австро-Угорщини, найчастіше чеські студенти.

Тяга українських студентів до політичного життя і поява їх перших об'єднань були викликані конституційними змінами 1867 р. в Австрії, які оживили сподівання народовців на реальні можливості роботи у національно-культурних об'єднаннях, мало того, австрійський уряд у листопаді цього ж року видав закон про товариства, після чого представники народовського руху відразу розпочали працю над утворенням нової організації.

17 листопада 1867 р. Віденське українське земляцтво утворило власну організацію. Вже на перших зборах виявилась непримиренність поглядів між москвофільською більшістю та народовською опозицією. Народовці, за прикладом Анатолія Вахнянина і Остапа Волощака, залишили зал [2]. Ті, що залишилися, утворили москвофільську організацію “Русская Основа” [3].

З боку галицьких москвофілів робилися спроби скомпрометувати новоутворену віденську “Січ”. У львівському “Слові” від 29 лютого 1868 р. була вміщена стаття анонімного віденського дописувача, в якій січовиків запідозрювали у зв'язках з князем В. Чарторийським з Парижа, який влаштував у Відні польське кореспонденційне бюро, і що нібито за його посередництва була утворена “Січ”. Анонімний автор називав організацію “польсько-українським товариством” [4].

Віденська “Січ” протистояла натиску москвофільських сил і в подальші роки. Скажімо, до розриву між січовиками й москвофілами дійшло на вечорі, влаштованому 20 листопада 1883 р. усіма слов'янськими організаціями Відня в честь проф. Міклошича. Представник москвофілів Володимир Дудикевич, який тоді очолював студентську організацію “Буковина”, виголосив антиукраїнську промову, чим спровокував присутніх у залі січовиків до різкого протесту. Почався хаос, гості порозбігалися, вечір на честь великого ученого закінчився прилюдним міжслов'янським скандалом. На другий день управа “Січі” вирішила розірвати усілякі зв'язки з москвофілами, про що повідомила й інші слов'янські товариства [5].

Діяльності “Січі” у Відні сприяли окремі галицькі студенти та молоді службовці, які проживали у столиці. До таких можна зарахувати і Остапа Терлецького. Саме навколо нього групувалися представники української молоді, частина з яких була політемігрантами зі Східної України, а більшість – вихідцями з Галичини, переважно це були студенти Віденського університету.

Перебуваючи у Відні, Остап Терлецький вступив у товариство, яке у той час не являло собою ще серйозної політичної організації. Новоутворена організація охоплювала галицьку українську молодь і знаходилася під впливом ранніх галицьких народовців [6].

Поступово в “Січі” виділилися два напрями: одна частина січовиків на чолі з Цеглинським і С. Подолинським продовжувала стояти на старих галицько-народовських позиціях; друга ж група, на чолі з О. Терлецьким, утворила новий напрям, який критично ставився до принципів “народовства”.

Оцінку галицької дійсності і самої “Січі” О. Терлецький дав у виступі на зборах цього товариства у 1873 р. [7]. Критикуючи “народовську” молодь, він говорив, що, будучи “...виплекана на твердих основах галицько-руської моральності, вона не потребує ані європейського образования, ані розуміння питань теперішньої історії. Що їй до того, що там якийсь Дарвін та Геккель зреформували всі галузі природничих наук, що якийсь Секкі доторкався до критичної аналізи сонця, що якийсь Штраус знищив до крихти всі забобони побожних церковних моралістів, що цілі армії соціалістів пруться на всіх кінцях

Європи до радикальної переміни всіх відносин людського життя і що все те не нині, то завтра мусить відізватись і в закутках нашої богобоязливої Галичини?" [8].

О. Терлецький викривав також рутенство галицької москвофільської молоді, дорікав їй за те, що вона живе "не для роботи, а для відпочинку", прикривається "плащиком патріотизму, затикаючи дірки там, де не вистачає логіки" [9]. Ця промова викликала жваві дискусії у середовищі галицької молоді у Відні.

У 1873 р. О. Терлецький зустрівся у Відні з М. Драгомановим [10]. Їх відразу об'єднала спільність поглядів з багатьох питань. М. Драгоманов, як і О. Терлецький, виступав за надання "Січі" наукового напрямку. Завдяки опіці М. Драгоманова і старанням О. Терлецького значно збільшилася бібліотека товариства. На адресу "Січі" було виписано такі газети та журнали: "Кіевский телеграфъ", "Вестник Европы", "Древняя й новая Россия", "Отечественные записки" та ін. [11].

В одному з листів до М. Драгоманова Терлецький повідомляв: "Читальню на рік, від жовтня 1875 до жовтня 1876 року хочемо упорядкувати так, щоби були в ній найважливіші слов'янські газети і хоч трохи найважливіших книжок про етнографію, історію та літературу" [12].

"Молодіж Січова дуже щиро взялась до наукової праці, – заложився клуб математиків і фізиків, заложився клуб медиків" [13].

О. Терлецький у виступах на зборах "Січі" постійно піднімав проблеми соціально-політичного життя українського народу у краї. Головним для звільнення народу він вважав вирішення економічних проблем. "Що варті літературна, як і політична незалежність, без незалежності економічної?", – говорив О. Терлецький [14].

Значення О. Терлецького в "Січі" постійно зростало. Пізніше І. Франко писав, що до середини 1870-х років О. Терлецький фактично очолював "Січ" і під його впливом була уся молодь цієї організації.

Однак "Січ", незважаючи на усі зусилля М. Драгоманова і О. Терлецького, не стала суспільно-політичним центром галичан. Пізніше М. Драгоманов писав, що "Січ" зовсім не виправдала сподівань. На думку М. Драгоманова, який зовсім не мав на меті зробити із "Січі" революційну організацію, "Січ" могла би зробити набагато більше для усього українського народу і для слов'ян загалом [15].

Співробітництво О. Терлецького з М. Драгомановим в "Січі" і їх дружба мали велике значення як для самого О. Терлецького, так і для галицького віденського земляцтва. О. Терлецький в листі до М. Драгоманова від 26 травня 1877 р. писав: "... шчо усі люде, котрим дорога громадська справа, повинні подякувати Вам, шчо Ви впровадили діло в життя, дали йому теперешній керунок, і шчо ломимо усіх перешкод воно іде добре на перед. Спеціально ми галичане в усему обов'язані Вам коли єсть між нами шчо здорового і доброго, коли єсть нами надія на те, шчо і в Галичині молодіж зрозуміє себе саму, своє положення в народі і свої обов'язки для него, то за се усе мусимо подякувати Вам, Вашому впливови на нас. Вашій енергії і безкористній роботі" [16].

Водночас О. Терлецький та М. Драгоманов працювали над тим, щоби "Січ" жваво відгукувалася на проблеми слов'янства в усій Австро-Угорщині і підросійській Україні. У цьому сенсі вони сприяли тому, що товариство "Січ" діяло до певної міри як загальнослов'янська організація. Щодо галицьких відносин, то керівництво організації завжди стояло у відкритій опозиції до москвофілів у краї [17].

Діяльність студентського товариства "Січ" у Відні, а також віденських земляцьких українських гуртків "Кружок земляків", "Поступ", "Родина" сприяли утвердженню у середовищі української суспільності національних ідей. Утвердження таких національно-культурних ідеалів і можливість їх реалізації для багатьох галицьких інтелігентів у Відні і в Галичині пов'язувалась з розвитком ідеї січових товариств і січового руху. Одночасно цей рух охопив і українців Буковини.

Проте найактивнішим січовий рух виявився на початку ХХ ст. і був пов'язаний з діяльністю галицького радикала адвоката Кирила Трильовського. Саме йому вдалося надати цьому рухові форм товариств гімнастично-спортивного характеру. До функцій цих організацій відразу відійшли також завдання пожежної безпеки у галицьких селах.

Перша гімнастично-пожежна організація "Січ" була заснована у травні 1900 р. в с. Завалле Снятинського повіту (тепер Івано-Франківська обл.). Згодом аналогічні організації під цією ж назвою

почали виникати і в інших повітах Галичини і Буковини. З утворенням у 1908 р. центрального органу – Головного Січового комітету, перейменованого у 1912 р. на Український Січовий Союз (знаходився з 1908 р. у Станіславові), Січовий рух набрав нових організаційних форм і вилився у масовий національний рух у краї. Члени “Січей” були зобов’язані працювати над своїм фізичним і моральним оздоровленням, носити у свята національний одяг, приходити на спортивні змагання і свята в одностроях, з малиною стрічкою через плече. Сільські і повітові “Січі” мали свої прапори. У роботі товариств наголошувалось на необхідності розвивати історичні традиції українського народу, навіть назви керівників різних відділів і структурних підрозділів називались так, як на Запорізькій Січі.

Наймасовішими виховними формами діяльності “Січі” було проведення сільських, повітових і крайових демонстрацій та спортивних змагань. У спортивному святі, проведеному у Львові у 1914 р., брало участь близько 12 тис. членів “Січей”, “Сокола”, “Пласту”, а також представники чеських, хорватських, словенських і румунських спортивних товариств. Такі масові заходи сприяли патріотичному і фізичному вихованню української молоді. У 1913 р. була заснована стрілецька секція “Січ” для бойової підготовки молоді, частина якої у серпні 1914 р. вступила добровольцями до Легіону Українських Січових Стрільців і пізніше відіграла важливу роль у формуванні Української Галицької Армії та в боротьбі за українську державність. Патріотичному вихованню і оздоровчій роботі молоді сприяли також періодичні видання Українського Січового Союзу (“Зоря”, “Хлопська правда”, календарі “Отаман”, “Запорожець” та ін.).

Значні зміни у діяльності “Січей” відбулися наприкінці 1912 р., що було пов’язано з утворенням 12 грудня 1912 р. Українського Січового Союзу. Новоутворений керівний орган змінив Українську Січову Команду і координував діяльність усіх Січових осередків у Східній Галичині. Його місцем перебування було визначене місто Львів. До складу керівництва увійшли: Кирило Трильовський – генеральний отаман, Ярослав Веселовський – генеральний осавул, Михайло Балицький – генеральний писар, Сидір Винників – генеральний скарбник, Дмитро Катамай – генеральний обозний, Федір Калинович – генеральний четар [18]. Формування Українського Січового Союзу відбувалося у період, коли Європа стояла перед загрозою світової війни і особливо загострилися стосунки між Росією і Австро-Угорщиною. Від наслідків цього протистояння двох імперій залежало не тільки майбутнє Галичини, а й усього українського народу. Українським силам необхідно було визначитись, кого підтримувати у військовому протистоянні, що наближалося. 7 грудня 1912 р. у Львові відбувся “з’їзд нотаблів” – представників політичних партій і громадських організацій. На з’їзді була прийнята резолюція, в якій вказувалося, що у випадку війни між Росією і Австрією галицькі українці “бачать свою будучність в побіді осередних держав”, тобто Австрії [19].

Генеральна старшина Українського Січового Союзу у першому номері “Січових вістей” (січень 1913 р.) звернулася до своїх осередків із вимогою готуватися “до розправи з Москвою, до боротьби за визволення наддніпрянських братів” [20].

Ідея створення військових стрілецьких організацій давно виношувалася у середовищі української молоді, особливо студентства. Активним прихильником і поширювачем її був Іван Чмола [21]. Згодом за її втілення взявся К. Трильовський. Від імені Українського Січового Союзу він тричі вносив до керівництва намісництва у Львові оригінальний проект Статуту товариства Українських Січових Стрільців, але цей проект відхилявся владою [22]. Тоді К. Трильовський вирішив запозичити статут польського “Стшельца” і фактично зробив його дослівний переклад. Польського “Стшельца” очолював Ю. Пілсудський, якого ще весною 1912 р. К. Трильовський запросив виступити у Повітовій Січі у Львові з доповіддю про боротьбу поляків за незалежну Польщу [23].

18 березня 1913 р. намісництво нарешті погодилося з проектом К. Трильовського і відбулося організаційне оформлення військової організації Українських Січових Стрільців [24]. Кошовим став відомий громадський діяч Володимир Старосольський, осавулом – Дмитро Катамай. Пізніше осавулом став Іван Чмола [25]. Однак у зв’язку з тим, що товариство Українських Січових Стрільців не хотіло підпорядковуватися Українському Січовому Союзу, у травні 1913 р. Повітова Січ у Львові внесла на затвердження влади Статут другого стрілецького товариства, яке з того часу стали називати “Українські Січові Стрільці-2”.

Львівська філія УСС (або Повітова Січ у Львові) була найактивнішою в Галичині. Вона розпочала регулярний військовий вишкіл молоді. До товариства “УСС-2” приймали усіх бажаючих, у той час, як у “Товариство УСС-1” входили лише студенти університету і політехніки. “Товариство УСС-1” тільки у березні 1914 р. визнало верховенство Українського Січового Союзу.

Стрілецькі товариства швидко організовувалися по усій Галичині, зокрема у Бориславі, Сокалі, Яворові, Бережанах, Бучачі, Тернополі та в інших містах. Їх очолили віддані національній ідеї українські старшини Роман Дашкевич, Клим Гутковський, Григорій Коссак, Лев Лепкий. Активно працювали у них Михайло Волошин, Степан Рудницький, Василь Кучабський та Дмитро Вітовський [26].

Найчисельнішим і найдіяльнішим було товариство УСС-2 у Львові. Кошовий Р. Дашкевич зумів згуртувати у стрілецьких рядах львівських робітників, придбав для них не лише військову форму (однострої – А.Н.), але й зброю [27].

До найкращих організацій належали товариства в Сокалі, Бориславі, Яворові. Організаторами товариства в Бориславі були Клим Гутковський, Гриць Коссак і Лев Лепкий. Кошовим у Яворові був Р. Карамбура. Осип Демчук і Осип Семенюк, організатори “Січей” і товариств УСС в Сокалі і повіті, видали “Правильник піхотинців” – перший військовий підручник українською мовою [28].

Діяльність Січових товариств у Галичині привела до активізації суспільно-політичного життя в краї. Спортивні, а потім і військові “Січі” брали участь у відзначенні ювілеїв М. Шашкевича, Т. Шевченка, І. Франка. Свої вправи проводили під девізом “Все вперед! – Всі враз!” [29]. У 1913 р. українська молодь, згуртована в товариство “Січ”, широко відзначала у Львові ювілей І. Франка. Для цього при товаристві був створений змішаний хор, який виступив на ювілейному концерті в залі Народного Дому. Під час концерту К. Трильовський вручив І. Франкові “Січову ленту” і назвав його почесним членом “Січі”. Іван Якович подякував і сказав: “З радикальної партії виступив я через Вас, пане докторе” [30].

З нагоди 100-річчя з дня народження Т. Шевченка спортивні й військові “Січі” разом із “Соколами” 28 червня 1914 р. взяли участь у багатотисячному поході у Львові. Це був їх перший прилюдний виступ у військовій формі зі зброєю в руках. Ентузіазм українського громадянства, що побачив в рядах стрілецтва майбутні кадри Української армії, був безмежний. Присутній на цьому стрілецькому виступі М. Міхновський промовив: “А коли і в нас щось такого побачимо?” [31].

Отже, можна стверджувати, що Січовий рух був важливою складовою українських національно-визвольних змагань. Зародившись у Галичині в 60-х роках XIX ст. як різновид студентських товариств з чіткою національною спрямованістю, “Січі” пройшли генезу від гуртків молодіжно-студентського рівня до гімнастично-протипожежних організацій галицьких селян на початку XX ст. і до мілітарно-національних структур, які оформились напередодні та в початковий період Першої світової війни. Польська держава розглядала Січовий рух як елемент національно-визвольного українського руху, тому її керівництво створювало юридичні обмеження для реєстрації товариств, ставлячи їх поза законом. Українці ж вдавались до того, що реєстрували січові товариства під іншими назвами.

1. Довідник з історії України / за заг. ред. І. Підкови і Р. Шуста. – 2-ге вид., доопрац. і доп. – К.: Генеза, 2001. – С.756. 2. Над синім Дунаєм: ювілейний збірник університетського академічного товариства “Січ” у Відні / зредагували д-р Остап Грицай і Теодор Марітчак. – Відень, 1932. – С. 137–138. 3. Вахнянин Анатоль, Шехович Лев, Целевич Юліан стали організаторами 9 січня 1868 р. товариства “Січ”. Саме віденська “Січ” була першою статутною організацією галицьких народоців. 4. Над синім Дунаєм: ювілейний збірник університетського академічного товариства “Січ” у Відні / зредагували д-р Остап Грицай і Теодор Марітчак. – Відень, 1932. – С.141. 5. Над синім Дунаєм: ювілейний збірник університетського академічного товариства “Січ” у Відні / зредагували д-р Остап Грицай і Теодор Марітчак. – Відень, 1932. – С.148. 6. Франко І.Я. З приводу розв’язання товариства “Січ” і “Буковина” у Відні // ЗНТШ. – Т.50. – С.102. 7. Сокурєнко В.Г. Демократические учения о государстве и праве на Украине во второй половине XIX века. – Львов. – 1966. – С.216. 8. Франко І.Я. Др. Остап Терлецький: Спомини і матеріали // ЗНТШ. – Т.50. – С. 20. 9. Франко І.Я. Др. Остап Терлецький: Спомини і матеріали // ЗНТШ. – Т.50. – С.20. 10. Кіраль С.С. Стежками Остапа Терлецького // Жовтень. – 1984. – № 12. – С.93. 11. ЦДІА України у Львові,

ф.663, оп.2, спр.83, арк. 32 – 34. 12. ЦДІА України у Львові, ф.663, оп.2, спр.83, арк.42. 13. ЦДІА України у Львові, ф.663, оп.2, спр.83, арк.21. 14. Львівська наукова бібліотека НАН України ім. В. Стефаника (далі – ЛНБ НАН України ім. В. Стефаника). Відділ рукописів. 15. Лисенко О.Я. Остап Терлецький. // Жовтень. – 1959. – № 5. – С.110. 16. Грушевський М. До некрологу Остапа Терлецького // ЗНТШ. – Львів, 1902. – С.14. 17. Свідченням тому, що у 70-х рр. XIX ст. молодіжні українські організації стали виразно ділитись на москвофільські і народовські може бути приклад Буковини, де у 1870 р. студенти учительської семінарії утворили москвофільський гурток “Согласіє”, а згодом “Братній союз”. Однак протистояння всередині організації призвело до ліквідації “Согласія” у 1877 р. // Стоцький С. Наука руської мови в школах середніх на Буковині. – Чернівці, 1894. – С.13. 18. Як виглядала організаційна мережа “Січей” / І Гей, там на горі “Січ” іде!... – С.175. 19. Українські Січові Стрільці. – Львів, 1935. – С. 8. 20. Українські Січові Стрільці. – Львів, 1935. – С. 9. 21. К. Трильовський. З мого життя. – С.51. 22. К. Трильовський. З мого життя. – С.51. 23. К. Трильовський. З мого життя. – С.51. 24. Арсенич П. Основник “Січі” – Кирило Трильовський. – С. 14. 25. Трильовський К. З мого життя. – С.52. 26. Литвин М.Р., Науменко К.Є. Історія галицького стрілецтва. – Львів., 1990. – С.9. 27. Трильовський К. З мого життя. – С.53. 28. Трильовський К. З мого життя. – С. 53–54. 29. Арсенич П. Основник “Січі” – Трильовський К. – С. 14. 30. Арсенич П. Засновник “Січі” на Покутті. – С.141. 31. Трильовський К. З мого життя. – С.23.

УДК 947.78+943.8

О.О. Морушко

Національний університет “Львівська політехніка”

ЗВ’ЯЗКИ ПОЛЬСЬКОЇ ПАРТІЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ-“ФРАКЦІЇ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ” З ІНОЗЕМНИМИ РОЗВІДКАМИ НАПЕРЕДОДНІ ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

© Морушко О.О., 2013

Розглянуто та проаналізовано зв’язки Польської Партії Соціалістичної-“фракції революційної” з іноземними розвідками напередодні Першої світової війни. Розкрито причини цих взаємовідносин.

The article provides the review and the analysis of the relations between Polish Socialist Party “The Revolutionary Fraction” and the foreign intelligence services on the eve of the First World War. The reasons for these relations are revealed.

Невдовзі після розколу ППС діяльність керівництва ППС-“фракції” Ю. Пілсудського і його оточення була перенесена у Галичину. Туди приїхали Ю. Пілсудський, В. Йодко-Наркевич, Л. Василевський, Б. Енджейовський, В. Славек, К. Соснковський, Т. Арцишевський, А. Пристор, М. Маньковський та ін.

Головна причина перенесення керівництва ППС-“фракції” у Галичину була пов’язана з підготовкою до здійснення повстанської ідеї Ю. Пілсудського, яка стала основою усієї діяльності ППС-“фракції”. Головне завдання зводилося до повного припинення масової роботи і концентрації усієї енергії на підготовку під патронатом австрійського уряду навчання військової справи кадрів, які у відповідний час могли б бути використані для організації повстання та керівництва ним у Королівстві Польському. Цій діяльності повинна була допомагати сприятливіша політична ситуація в Галичині, на чолі якої стояли польський намісник і польська адміністрація. За свідченням В. Вітоса: “...в Галичині могли переховуватись різні народні діячі і політично переслідувані особи, проводячи свою незалежницьку роботу без перешкод, а навіть з допомогою австрійського уряду” [1, с. 10].